

Estofat de Vacunin

Jaume Torrent

Il·lustracions de
Dani Torrent

Calligraf
Narrativa

Estofat de Vacunin

Jaume Torrent

Edicions Cal·lígraf

Figueres, 2013

Primera edició — abril 2013

Publicació

Edicions Cal·lígraf, SL

Monturiol, 2, 1r 1a

17600 Figueres

Tel. (0034) 615 261 764

www.edicionscalligraf.com

info@edicionscalligraf.com

Disseny de la col·lecció

Jaime Vicente

Maquetació

Jaime Vicente

Il·lustracions

Daniel Torrent

Impressió

Gráficas Díaz Tuduri, SL

ISBN

978-84-940494-6-0

Dipòsit legal

GI-519-2013

© del text

Jaume Torrent

© de les il·lustracions

Daniel Torrent

© d'aquesta edició

Edicions Cal·lígraf, SL

*Queda rigorosament prohibida,
sense l'autorització per escrit
dels titulars del copyright,
la reproducció parcial o total
d'aquesta obra per qualsevol
mitjà o procediment,
incloent-hi la reprografia
i el tractament informàtic.*

L'estupefacció del banyista davant una aixeta 20 d'agost de 2010

Des de la humil acceptació de la meua àmpliament demostrada incapacitat per la comprensió de les ciències polítiques i econòmiques, així com dels moviments de la Borsa i altres processos especulatius complexos, avui, influït sens dubte per les tamborinades que sento a la llunyania de les Alberes i la inestabilitat general de l'atmosfera, que preconitza una tempesta d'estiu, em vénen al cap temes més lleugers, que, no obstant això, són motiu de reflexió i causants, de vegades, de profunda estupefacció. Poso com a exemple certes andròmines filles del disseny desfermat, *deus ex machina* de la societat moderna, que aconsegueixen transformar elements tradicionals bàsics per a la vida quotidiana, com les aixetes de bany, en autèntics jeroglífics de complicada resolució, que a més a més tenen conseqüències col·laterals sobre la pròpia estima, derivades de la incapacitat manifesta per desxifrar-los.

Aquest preàmbul sorgeix del record de la sensació de minusvàlua mental que em va produir l'en-

frontament, despullat de pèl a pèl, amb el complex de dutxa súper *fashion* d'un modern hotel, on aquest hivern em vaig allotjar a Eivissa.

Sembla que és habitual que els dissenyadors d'aixetes de bany juguin amb el pobre hoste, amagant-li els ressorts amb els quals ha de posar en acció la sortida de l'aigua, camuflant-los amb les formes més enganyoses imaginables, provocant d'aquesta manera que la seva actitud davant del quadre de comandament hidràulic de la cabina d'hidromassatge sigui similar a la que ha de tenir un desvalisador de caixes fortes davant la caixa cuirassada del Banc d'Espanya. Hi ha diverses i successives reaccions universals estadísticament comprovades davant d'aquesta situació. La primera és d'incrèdilitat: no pot ser que allò que tens al davant en forma de serp cromada i enganxada a la paret a l'alçada dels genolls no tingui una aixeta; la segona, de desconcert: sóc a la dutxa i sobre el meu cap hi ha una carxofa de la qual, ben segur, si encerto el mecanisme desllorigador, ha de rajar aigua; la tercera, de reflexió: anys d'estudis variats et porten a la suposició que aquell arcà no ha de ser indesxifrabable per a tu; la quarta, d'investigació exhaustiva: cerques com un gos perdiguer on cony és el maleït ressort que posi l'aigua en funcionament; fins i tot, perduda la dignitat, t'estires a la banyera buida, per veure si des d'un angle invers tens una posició millor que et permeti trobar el mecanisme ocult; i finalment, la cinquena i darrera, de desesperació i trasbals, moment que es caracteritza per la multiplicació sincopada de moviments, girs i pressions sobre tots els elements cromats

de l'habitacle, i que la majoria de vegades provoca que, en el moment més insospitat, et caigui de sobte un toll d'aigua que acostuma a ser proper a l'ebullició o similar al d'una glacera antàrtica. Aquesta circumstància sobtada provoca dues conseqüències immediates: una de tipus visceral i somàtica i una altra d'amnèsia immediata profunda. La primera es caracteritza pels brams desproporcionats que l'home o dona més pacient de l'univers engega renegant com un carreter, amb mencions expressives a la mare del dissenyador, al gerent de l'hotel o fins i tot als déus propiciatoris de la pluja. La segona porta aparellat el fet que l'endemà se'gueixes sense recordar-te de com vas aconseguir obrir l'aixeta i regular la temperatura de l'aigua. Afortunadament, el cos té comportaments instintius que van més enllà del raonament que t'ajuden a reproduir els moviments oblidats, aconseguint moltes vegades que, el segon dia, deixant-te guiar per l'instint, puguis arribar a dutxar-te amb un cert grau de confort, malgrat el dissenyador dels aparells de bany. En el món quasi il·limitat de les probabilitats en queda finalment una de residual, que en el meu cas, només s'ha donat una vegada, i és aquella en què, desesperat, renunciant a la pròpia dignitat i claudicant davant el destí, enfredorit a conseqüència de la perllongada situació de nuesa dins la banyera buida, surts i, embolicat amb la tovallola, t'arrossegues com un cuc fins a la tauleta del costat del llit per telefonar al recepcionista. I a l'educada pregunta de «Buenos días, aquí recepción, en qué puedo ayudarle», hi respons de forma totalment desconsiderada: «Vol dir-me com collons s'engega l'aigua

de la dutxa?». Quan em va passar això era a Madrid i no vaig haver-ho de repetir, ho va entendre a la primera i, molt professionalment, fins i tot amb un to de veu que denotava que no era la primera vegada que havia de solucionar l'enigma, em va revelar la clau: només calia prémer una petita palanca, que no semblava tal, i que estava situada en el lloc més insospitat del mànec, que tampoc ho semblava. «Todo muy sencillo», em va dir prepotent. Però el que em va molestar més va ser quan afegí: «¿Lo ha entendido bien?». Carai, ni que fos tonto.

Al matí següent em vaig mirar amb aire de suficiència uns pobres llàtzers que demanaven a recepció, amb aire de culpabilitat i lleganyes als ulls, com funcionava la dutxa, ja que no l'havien pogut utilitzar. «Muy sencillo», vaig remugar...

